

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 560/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 czerwca 2021 roku w sprawie II K 34/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza prawa materialnego - art 30 k.k., poprzez jego niezastosowanie - polegająca na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa czynu z art 276 k.k., w sytuacji gdy oskarżony działał w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	swojego zachowania.			
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Odnosząc się do powyższego zarzutu w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy odnośnie do tej przyczyny odwoławczej wyraził w wielu orzeczeniach istotne poglądy. Wskazał m.in., że odwołanie się do zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu lub niezastosowanie określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując</p>				

– obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.05.2005 r., II KK 478/04, Legalis). Podkreślić przy tym trzeba, że obraza przepisów prawa materialnego może wystąpić z różnych przyczyn, a w szczególności polegać może na błędnej wykładni danego przepisu, na zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu lub zastosowaniu go w nieodpowiedni sposób, bądź też na zastosowaniu przepisu pomimo zakazu określonego rozstrzygnięcia lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Natomiast zgodnie z doktryną i utrwalonym orzecnictwem SN nie stanowi obraza prawa materialnego generalnie samo nieskorzystanie przez sąd z przysługujących mu możliwości określonego rozstrzygnięcia (wyr. SN z 18.6.2003 r., IV KKN 101/00, Legalis). A zatem,

może też polegać na niezastosowaniu przepisu bezwzględnie obowiązującego albo zastosowaniu przepisu pomimo bezwzględnego zakazu. Natomiast zastosowanie albo niezastosowanie przepisu dotyczącego instytucji o charakterze fakultatywnym nie stanowi obrazy przepisów prawa materialnego.

Nie ma racji skarżący wskazując, iż postępowanie oskarżonego ocenić należało w kontekście kontratypu, o jakim mowa w przepisie art. 30 k.k. – usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu.

Nieświadomość bezprawności czynu występuje wówczas, gdy istnieje błąd co do oceny prawnej czynu, a więc, że sprawca nie zdaje sobie sprawy, że to co robi jest zabronione przez prawo. Zgodnie z utrwaloną już doktryną i orzecnictwem Sądu Najwyższego "usprawiedliwiony błąd to taki, którego

sprawca nie mógł uniknąć". Kryteria usprawiedliwienia mają przede wszystkim charakter obiektywny, co oznacza, że przy ich rozpatrywaniu i ustaleniu należy posłużyć się kryterium normatywnym miarodajnego (wzorowego) obywatela, a następnie uwzględniając również kryterium subiektywne, to jest czy miałby on możliwość uniknięcia błędu w postaci bezprawności czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.05.2005 r., Legalis).

Zatem, istota błędu unormowanego w art. 30 k.k. (błędu co do prawa) polega zaś na dokonaniu przez sprawcę wadliwej oceny prawnej popełnianego czynu zabronionego.

Wadliwość ta przejawia się w nieświadomości bezprawności czynu, czy też – inaczej mówiąc – w urojeniu jego legalności. Winę wyłącza tylko błąd usprawiedliwiony. Obrońca, jak należy domniemywać,

upatruje tego błędu w fakcie, iż oskarżony działał w przekonaniu, jakoby ma prawo do dysponowania przekazanym mu do zapoznania się i podpisu dokumentem w postaci protokołu jego przesłuchania (dodatkowo obrońca powyższe wywodzi z tego, że oskarżony w szeregu postępowań toczących się w prokuraturze ma poczucie pokrzywdzenia i niezrozumienia problemów, z którymi zwraca się do prokuratury i sądu, a w konsekwencji brak zaufania do działań prokuratury).

Okoliczności te bynajmniej nie wskazują na działanie w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu. Tym bardziej, że oskarżony nie jest osobą, która z organami ścigania i przesłuchaniem w charakterze świadka miała do czynienia po raz pierwszy. Z racji toczących się z jego udziałem czynności w różnych sprawach, zna przepisy prawa, o czym świadczy

składanie pism inicjujących postępowania, oraz w trakcie tychże postępowań, czy też umożliwiających korzystanie z uprawnień (jak chociażby w zakresie posiadania obrońcy z urzędu), niezależnie wszelako od rodzaju posiadanego przez niego wykształcenia. W takiej sytuacji, przyjąć należy domniemanie znajomości i świadomości obowiązków prawnych. Jego postępowanie w żadnym razie nie wskazywało na zakłóconą świadomość co do rzeczywistości prawnej. Rzekome wątpliwości oskarżonego miałyby dotyczyć kwestii charakteru dokumentu w postaci protokołu zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka w sprawie PR Ko 316.2020, który został mu udostępniony – po odczytaniu – celem podpisania. Trzeba przy tym zauważyć, że oskarżony został poinformowany podczas czynności przesłuchania, że

może ubiegać się o uzyskanie kserokopii rzeczonoego protokołu, a więc doskonale wiedział, że oryginał nie może mu być wydany. Zaznaczyć należy, iż wedle zeznań bezpośredniego świadka czynu oskarżony złożył wniosek o wydanie kserokopii protokołu swego przesłuchania - po uprzednim sprawdzeniu samodzielnie w telefonie, czy takowy mu się "od ręki" należy. Dodatkowo, zanim doszło do podarcia protokołu przez oskarżonego osoba go sporządzająca poprosiła go o jego zwrot, czego tenże nie uczynił.

Postępowanie oskarżonego cechowała zatem pełna świadomość, że może wystąpić o kserokopię rzeczonoego protokołu, co w sposób pośredni dowodzi, że miał wiedzę co do rzeczywistego dysponenta nim (nie był nim bynajmniej oskarżony). Oznacza to, że zniszczenie protokołu miało na celu

uniemożliwienie
zapoznania się z nim
przez prokuratora i
nie było efektem
urojenia legalności
działania. Zdaniem
Sądu Okręgowego,
oskarżony nie był
przekonany o innej
rzeczywistości
prawnej. Bowiem
oskarżony z racji
uprzedniej
karalności i
posiadania
rozeznania w
zakresie
postępowania
karnego - o czym
była mowa powyżej -
zdawał sobie sprawę
z tego, że nie miał
prawa dysponować
oryginałem
protokołu z przyjęcia
zawiadomienia o
popelnieniu
przestępstwa i
przesłuchania
świadka, a jego
uprawnienie
ograniczało się do
przeczytania
protokołu i
podpisania go jako
osoba biorąca udział
w czynności
procesowej. W tych
okolicznościach
trudno zatem uznać,
by oskarżony
dokonując zaboru
w/w protokołu,
a następnie jego
zniszczenia miał
zakłóconą
świadomość co do
rzeczywistości
prawnej. Oskarżony
nie uznawał tego, że

kserokopia protokołu z jego przesłuchania w charakterze świadka nie zostanie mu wydana w dniu złożenia wniosku w tym zakresie. Chcąc więc wymusić uzyskanie takiego dokumentu zgodnie ze swoimi oczekiwaniami, zaszantażował osobę dokonującą czynności jego przesłuchania, że nie podpisze w całości protokołu. Dopuszczając się zatem zachowania, będącego przedmiotem osądu w sprawie, nie uczynił tego w nieświadomości bezprawności takiego czynu. Był wzburzony faktem, że nie otrzyma od ręki kserokopii protokołu, wobec czego postanowił, że sam sobie taki dokument przejmie, co też uczynił, po czym go podarł. Miał on zatem pełną świadomość tego, że jego zachowanie jest oceniane jako zachowanie podlegające karze.

Z powyższych względów zarzut apelacji musiał zostać uznany za niezasadny.

Wniosek				
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.				
3.2.	Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności - najsurowszej z katalogu kar, z naruszeniem art 58 § 1 k.k. w sytuacji, gdy możliwe było orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za				

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wskazać należy, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85).</p> <p>Sąd Okręgowy zgadza się ze skarżącym, że</p>		

rozstrzygnięcie o karze wymierzonej oskarżonemu jawi się jako orzeczenie zbyt surowe. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonego było naganne, a popełniony przez niego czyn charakteryzował znaczny stopień społecznej szkodliwości. Wymaga zauważenia, że jakkolwiek oskarżony W. G. był osobą w przeszłości karaną, niemniej jednak za czyny innego rodzaju, przy czym trzy z czterech skazań miały miejsce ponad 20 lat temu i za czyny o stosunkowo niewysokim ciężarze gatunkowym, a ostatni raz miało to miejsce 6 lat temu za niepłacenie alimentów. Tym samym, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że oskarżony daje rękojmię przestrzegania prawa w przyszłości. Kierując się zatem przedstawionymi powyżej racjami, należało dokonać modyfikacji zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie, uznając, że

<p>wystarczającym będzie wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych po 10 złotych każda z nich. Kara taka stanowi zważoną kompilację okoliczności łagodzących i obciążających oskarżonego. Jednocześnie uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również motywację sprawcy i jego możliwości finansowe oraz jest wystarczająca do tego, by podziałać na oskarżonego powstrzymująco i uświadomić mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za kolejne naruszenie porządku prawnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny lub ograniczenia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek zasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 czerwca 2021 roku w sprawie II K 34/21 w zakresie		

ustaleń faktycznych i prawnych oraz przyjętej kwalifikacji prawnej stanowiącej podstawę skazania.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd I instancji dokonał trafnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i w jej następstwie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne – czego zresztą nie kwestionował obrońca, a także dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej zarzuconego oskarżonemu W. G. czynu, uznając go za winnego jego popełnienia.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd Okręgowy dokonał modyfikacji zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze w ten sposób, że: - w miejsce orzeczonej kary pozbawienia		

wolności na podstawie art. 276 k.k. wymierzył oskarżonemu W. G. karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 10 złotych

- na podstawie art 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu W. G. na poczet wymierzonej kary grzywny okres zatrzymania od dnia 21 września 2020 roku, godzina 10:40 do dnia 22 września 2020 roku, godzina 12:45, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny

Zwięźle o powodach zmiany

Sąd Okręgowy uznał za konieczną zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu w miejsce kary pozbawienia wolności kary łagodniejszego rodzaju, to jest kary grzywny. W ocenie sądu kara 120 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 10

złoty uwzględnia wszystkie okoliczności związane z popełnieniem czynu, jak również okoliczności związane z osobą oskarżonego, a tym samym spełni swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Będzie przy tym stanowiła dla oskarżonego wymierną i odczuwalną dolegliwość wpływającą na zmianę jego postawy i skłaniającą go do przestrzegania w przyszłości społecznie akceptowanych norm zachowania.

W związku z zasadą obligatoryjnego zaliczenia na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, w ślad za dokonaniem zmiany wyroku w zakresie rodzaju wymierzonej oskarżonemu kary konieczne było wydanie nowego

rozstrzygnięcia w trybie art. 63 § 1 k.k.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu W. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, które zasądzono na rzecz adwokata D. K. ustalono na podstawie art. 618 § 1 pkt 2 k.p.k., § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra	

	<p>Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18).</p>	
4	<p>Mając na względzie wymiarzenie oskarżonemu W. G. kary grzywny w wysokości 1200 złotych oraz fakt, że jego jedynym źródłem dochodów jest zasilek dla osób niepełnosprawnych w wysokości około 645 złotych (przy czym został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i może wykonywać pracę jedynie w warunkach pracy chronionej), a tym samym, oskarżony ma ograniczone możliwości zarobkowania, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego</p>	

	od opłaty za obie instancje oraz wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego W. G..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 czerwca 2021 roku w sprawie sygn. akt. II K 34/21.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana